

JÉZUS TANÍTVÁNYAI

A tanítványok hatalmas erővel hirdették a megfeszített és feltámadott Üdvözítőt. Jézus nevében jeleket és csodákat műveltek. A betegeteket meggyógyították. Egy embernek, ki születése óta béna volt, visszaadták teljes épségét és egészségét, úgy, hogy Péterrel és Jánossal együtt ment be a templomba és ott Istent magasztalta. Ennek híre csakhamar elterjedt mindenfelé és a nép a tanítványok köré sereglett. Nagy tömeg verődött össze és rendkívül csodálkoztak a csodálatos gyógyítás felett. {EW 192.1}

Mikor Jézus meghalt, a papok azt gondolták, hogy ezentúl már semmiféle csoda nem történik többé közöttük; hogy az izgalom elül, s a nép újra visszatér az emberi rendelkezésekhez. De íme, éppen a nép között műveltek a tanítványok számos csodát és a nép bámulattal telt el. Jézust megfeszítették és a papok nem tudták, hogy honnan veszik követői ezt a hatalmat. Mikor még élt, azt hitték, hogy Ő ruházta fel őket erővel; mikor meghalt, azt várták, hogy egyszer s mindenkorra megszűnnek ezek a csodák. Péter megértette zavarukat és így szólott hozzájuk: „Izraelita férfiak! Miért csodálkoztok ti ezen? Vagy mit néztek miránk, mintha tulajdon erőnkkel, vagy jámborságunkkal műveltük volna, hogy ez járjon? Vagy mit néztek miránk, mintha tulajdon erőnkkel, vagy jámborságunkkal műveltük volna, hogy ez járjon? Az Ábrahámnak, Izsáknak, Jákobnak Istene, a mi atyáinknak Istene megdicsőítette az ő Fiát Jézust, kit ti elárultatok és megtagadtatok Pilátus előtt. Noha ő úgy ítélte, hogy elbocsátja. Ti pedig azt a szentet és igazat megtagadtátok és kívántátok, hogy a gyilkos ember bocsáttassék el néktek, az életnek Fejedelmét pedig megöltétek, kit az Isten feltámasztott a halálból, minek mi vagyunk bizonyosságai. És az ő nevében való hit által erősítette meg az Ő neve ezt, akit láttok és ismertek és a hit, mely Ő általa van, adta neki ezt az épséget, mindnyájan a ti szemetek láttára.” {EW 192.2}

A papok és előjárók nem hallgathatták el ezen szavakat, azért parancsukra, megragadták Pétert és Jánost és a börtönbe vetették őket. Ámde a tanítványok egy-egy beszédére már több ezren tértek meg és hittek Jézus feltámadásában és mennybemenetelében. Ez rendkívül nyugtalanította a papokat és előjárókat. Jézust abban a reményben végeztették ki, hogy most már újra őrájuk terelődik a nép figyelmébe; de íme ügyük most még sokkal rosszabbul állt; mint azelőtt. A tanítványok nyíltan azzal vádolták meg őket, hogy ők Isten Fiának a gyilkosai és ők még nem láthatták előre, hogy a dolgok hova fejlődhetnek, vagy hogy mily érzelmeket vált ki ez a vád a népből. A legszívesebben megölették volna Pétert és Jánost, azonban nem merték a néptől való félelmükben. {EW 193.1}

A következő napon a magas tanács elé vezették a tanítványokat. Ugyanazok az emberek voltak jelen, akik oly vadul követelték az Igaznak véréért. Hallották, amint Péter átkok, és esküdözések mellett tagadta meg Mesterét, mert tanítványának tartották, s most is azt remélték, hogy ismét megfélemlíthetik. Szent bátorsággal, a Lélek erejében, félelemtől mentesen jelentette ki előttük: „A názáreti Jézus nevében, akit ti megfeszítettetek, de akit Isten feltámasztott a halálból, áll ez itt egészségesen előttetek. Ez az a kő, amelyet ti építőmesterek megvetettetek és amely a szegletköve lett. És nincs is senki másban üdvösség s nem adatott az embereknek más név az ég alatt, hogy általa üdvözüljenek.” {EW 193.2}

A nép csodálkozott Péter és János bátorságán s azonnal rájuk ismertek, hogy Jézussal voltak. Nemes, félelmet nem ismerő magatartásuk teljesen hasonlított Jézuséhoz, midőn ellenségei előtt állott. Jézus egy részvétteljes, de egyben szemrehányó pillantással fedtte meg Pétert, midőn az Őt megtagadta s most, midőn nyíltan megvallotta Urát, Jézus is magáénak vallotta Pétert és megáldotta. Jézus elismerésének bizonyítékául betelt Isten Szentlelkével. {EW 194.1}

A papok nem merték elárulni azt a végtelen gyűlöletet, mellyel a tanítványok iránt viseltettek. Rájuk parancsoltak, hogy távozzanak a tanács helyiségéből és azután egymás között tanácskoztak s mondták: „Mit cselekedjünk ezekkel az emberekkel? Nemde egész Jeruzsálemben ismeretes az a sok jel és csoda, amely általuk történt? Ezt mi sem tagadhatjuk le.” Félték attól, hogy e jócselekedeteknek a híre mind jobban elterjed a nép között. A papok jól tudták, hogyha ez bekövetkezik, elvesztik minden hatalmukat, és úgy tekintenek majd rájuk, mint Jézus gyilkosaira. Mindössze csak annyit mertek cselekedni, hogy az apostolokat megfenyegették, nehogy többé a názáreti Jézus nevében tanítsanak, mert különben meg kell halniuk. Péter azonban bátran kijelentette, hogy nem tehetik azt, hogy ne beszéljenek azokról a dolgokról, amelyeket láttak és hallottak. {EW 194.2}

Jézus erejében az apostolok továbbra is meggyógyították a szenvedőket és betegeket, kiket hozzájuk hoztak. Naponta százszámra sorakozott a nép a megfeszített, feltámadt és mennybement Üdvözítő zászlaja alatt. A papok és előljárók valósággal megrémültek. Újból börtönbe vetették a tanítványokat, mert azt hitték, hogy ezzel az igazlom lecsillapul. Sátán és angyalai ujjongtak; de Isten angyalai megnyitották a börtön ajtaját s a papok és előljárók parancsa ellenére így szóltak hozzájuk: „Menjetek el és lépjétek fel és hirdessétek a templomban a népnek az életnek mindez ígét.” {EW 194.3}

A magas tanács egybegyűlt és elküldött, hogy elővezettesse a foglyokat, de akiket kerestek, nem találták ott. Újra visszatértek tehát a papokhoz és az előljárókhöz ezzel a jelentéssel: „A börtönt ugyan zárva találtuk, s az örök rendben ott állottak az ajtók előtt. Azonban mikor kinyitottuk, senkit sem találtunk a börtönben.” Ekkor mások jöttek és hírül adták nekik: „Íme, azok az emberek, akiket ti börtönbe vetettetek, a templomban vannak és tanítják a népet.” Erre a parancsnok elment utánuk a szolgálkkal együtt s elhozták őket, erőszak nélkül; mert attól féltek, hogy a nép megkövezi őket. S mikor visszaérkeztek, odaállították őket a magas tanács elé; a főpap pedig megkérdezte őket, mondván: „Nem tiltottuk e meg néktek szigorúan, hogy ne tanítsatok ebben a névben? De ti betöltöttétek egész Jeruzsálemet a ti tanaitokkal, és ránk akarjátok hárítani ennek az embernek a véréit!” {EW 195.1}

A népnek eme tanítói képmutatók voltak; jobban szerették az emberek dicséretét, mint Istent. Szívük annyira megkeményedett, hogy az apostolok leghatalmasabb cselekedetei is csak felizgatták őket. Tudták, hogyha a tanítványok továbbra is hirdetik Jézus halálát, feltámadását és mennybemenetelét, a nép meggyűlöli majd őket, mint az Üdvözítő gyilkosait. Már nem voltak annyira hajlandók magukra venni Jézus véréit, mint akkor, midőn tombolva kiáltották: „Az ő vére legyen mirajtunk és a mi gyermekeinken.” {EW 195.2}

Az apostolok bátran kijelentették, hogy inkább kell Istennek engedelmeskedni, mint embereknek. Péter így szólott: „A mi atyáinknak Istene feltámasztotta Jézust a halálból, akit ti fára szegezve megöltetek. Ezt az Isten fejedelemmé és megtartóvá emelte jobbjaival, hogy adjon az Izraelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát. És mi vagyunk neki bizonyosságai, ezen beszédek felől és a Szentlélek is, akit Isten adott azoknak, akik néki engedelmeskednek.” Midőn az alávaló gyilkosok ezeket a bátor szavakat hallották, elhatározták, hogy ismét vérrel szennyezik be kezeiket, megölik az apostolokat is. Így terveztek, midőn egy angyal Gamáriel szívét arra indította, hogy így szóljon társaihoz: „Álljatok el ez emberektől és hagyjatok békét nekik. Mert ha emberektől van e tanács, vagy e dolog, semmivé lesz. Ha pedig Istentől van, ti fel nem bonthatjátok azt. Nehogy esetleg Isten ellen harcolóknak is találtassatok.” A gonosz angyalok arra készítették a papokat és előljárókat, hogy az apostolokat megölessék. Ámde Isten elküldte angyalát, aki a zsidó tanácsbeli férfiak szívében oly hangot érintett, amely az Ő kiválasztottainak kedvezett. Az apostolok küldetése még nem fejeződött be. Hiszen még királyok elé kellett vitetniük, hogy bizonyóságot tegyenek Jézus nevééről s azokról a dolgokról, miket hallottak és láttak. {EW 195.3}

Kedvetlenül bocsátották a papi fejedelmek ismét szabadon az apostolokat, miután megostoroztatták őket, és szigorúan megparancsolták nekik, hogy ne merjenek többé Jézus nevében beszélni. „Azok pedig nagy örömmel távoztak a tanács színe elől, mivelhogy méltóaknak találtattak arra, hogy az Ő nevéért gyalázatot szenvedhettek. És minden nap a templomban és házanként nem szüntek meg tanítani és hirdetni Jézust, a Krisztust.” Így növekedett és gyarapodott Isten szava. Az apostolok bátran tettek bizonyóságot arról, amit láttak és hallottak és Jézus nevében hatalmas csodákat műveltek. Félelem nélkül hárították Jézus véréit azokra, kik oly készségesen vették magukra, mikor megadatott nekik, hogy Isten Fián hatalmaskodjanak. {EW 196.1}

Láttam, hogy Isten megbízta angyalait, hogy híven megőrizték azokat a drága igazságokat, amelyek Krisztus tanítványai számára minden nemzedékben horgonyul szolgálnak. Istennek Szentlelke különös mértékben nyugodott meg az apostolokon, akik Krisztus szenvedésének, kereszthalálának, feltámadásának és mennybemenetelének tanúi voltak; ezek a fontos igazságok Izrael reménységei. Óh, tekintsen mindenki úgy a világ Üdvözítőjére, mint egyedüli reményére és haladjon mindenki azon az úton, amelyet élete feláldozásával nyitott meg számunkra és tartsa meg mindenki Istennek parancsolatait és éljen. Láttam Jézus végtelen jóságát és bölcsességét, midőn tanítványainak hatalmat adott, hogy ugyanazt a művet végezzék, amelyért Őt gyűlölték és megölték. Jézus nevében hatalmuk volt Sátán munkái felett. A dicsőség fénysugarai ragyogtak be Jézus halálának és feltámadásának idejét, halhatatlanná téve azt a szent igazságot, hogy Jézus a világ Üdvözítője. {EW 196.2}